

schilderskolonie. Wie de dankbare taak op zich zou nemen het leven der artiesten daar te beschrijven, zou over gebrek aan stof niet te klagen hebben. De onsterfelijke typen van Manus, den brievenbesteller, en Bom, den kastelein, zou hij tot hun recht moeten laten komen. Maar een groote plaats in zijne beschrijving zou hij aan Weissenbruch moeten toekennen. Want sedert lang komt deze geregeld daar werken. Liefst gaat hij er in 't vóór- of najaar heen. Als er imposante wolkgevaarten over het polderland drijven, als de zon, plotseling te voorschijn tredende, éénsklaps een glinsterend licht over het water doet glijden, dan is Weissenbruch in zijn element, dan geniet hij met volle teugen. Op zulke dagen is hij bepaald in een soort van extase; niemand is meer dan hij door de grootschheid van onze hollandsche natuur getroffen. Den geheelen dag is hij buiten; maakt krabbels, schildert kleine studies om toch maar zooveel mogelijk mee te brengen van al de heerlijkheden, die hij

Molen onder Schiedam, naar eene schilderij in het museum Boymans.

daar aanschouwt. En 's avonds staat zijn mond niet stil van die „mooie luchten” en „schitterende effecten”, door hem gezien, die hij u nogmaals op zijn typisch-eigenaardige manier beschrijft. Ja, ik ben overtuigd, dat hij zelfs 's nachts visioenen heeft van wat overdag hem in verrukking bracht!

In Noorden is Weissenbruch als het ware „ingebürgert”; iedereen kent hem, van 't kleinste kind tot den oudsten man, van den herbergier tot den pastoor. „Dag meheer Wijzeburg” is de vriendelijke groet uit aller mond. Maar wie vooral aan hem gehecht is, dat is Willem van Zanten, een onnoo-